

Ами Яни? ... Ахой! Ахой! — завика той. — Яни! Яни!...

Съвсемъ отблизу се обади сподавенъ гласъ:
— Насамъ! Насамъ!

Капитанъ Яни се бѣ уловилъ за откъртената мачта. Следъ малко и Богданъ се хвана до него. Течението ги влѣчеше къмъ брѣга. Трѣбваше здраво да се държатъ, за да не ги откъсне отъ мачтата нѣкоя вълна, и да поддържатъ съ леко плуване правилна посока. Капитанъ Яни пѣхтѣше и шумно църкаше вода презъ измръзналитѣ си устни.

— По-по-позна ли я? — сричаше той.

— Hee!

— Лазоветѣ... Лазоветѣ... Илдъзззъ!...

III

Минаха два месеца оттогава. Богданъ успѣ да постъпи на работа въ петролната фабрика.

— Стамо! — чука той по масата. — Дай още едно червено.

Стамо стои. Облегналъ се е на тезгяха си. Не мърда, а само гледа Богдана съ едното око. Другото е свито отъ скука.

Богданъ иска да се развика, но не може. Какво пъкъ — натрупали се въ кръчмата му, пиятъ, разправятъ се, и всѣки се радва, когато навири глава назадъ и излѣе шишенцето въ гърлото си. А като дойде редъ да се плаща, сведатъ погледъ и мѣнкатъ: „Запиши и това, пъкъ щомъ получа заплатата“... Какво ще му се сърди? За Стамо всичко е литри и цифри, наличностъ и борчъ. Какво общо има съ тѣхнитѣ радости и грижи, съ разговоритѣ и спороветѣ имъ по тазгодишния